

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν εἶδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Εικοσιμία μινὸς Αὐγούστου,
ψίφικη τῆς δικῆς τῆς ἀνηκούστου.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτακόσια καὶ ἑνενήντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ὅστων ψεύτη τὸν ντουναῖ

Ἐβδομήντα καὶ ἑξαστά,
πάλι περνοῦν ἢ γὰδσα.

Ὁ Φασουλῆς περιπατῶν δὴν Νῶε μὲ τὴν Κιβωτόν.

Ὁ Φασ.— Σία λοιπὸν καὶ ἀράξαμε μὲ στρίψιμο μωαλοῦ
στὴν ἀκρὴ τοῦ Τρέλλου.

Ἰδοὺ τὸ νέον Ἀραράτ, τοῦ πολιεῖθρου τῆρος,
ἐδῶ σταμάτα, Κιβωτὸς τοῦ Νῶε Φασουλή,
ἐδῶ καὶ ἐγὼ διασωθεὶς σαλπίζω διατόρωσι
ἄσα λαμπρὰ κατῶρῃσθε πειδῶδες φυλή.

Νέας βροχῆς κατακλυσμός τὸ γένος κατεπόντισε,
ποῦ μέγα καὶ ἀρειμάνιον ἀπήστραψε καὶ ἔβροντησε,
τῆς Στυμφαλλίας τὰ νερά κατέπνιξαν τὴν πόλιν,
ποῦ πάντα πανωλόβλητος δὲν ἀσιάζεται πανῶλην,
ἐγὼ δὲ πῆξας Κιβωτὸν
ἀπὸ τὰ κλέη νικητῶν

ἐγλύτωσα φαιμελικῶς ὅσῃς συμφορᾶς τὸν σάλον
μὲ ζῶα πολυποικίλο: μικρὰ μετὰ μεγάλων.

Ἴδετε . . . διακρίνεται θαμπὰ θαμπὰ καὶ μόλις
τὸ δεξαστὸν ποτιέθρον, τὸν πόλειαν ἢ πόλις,
ὅπου τελοῦνται τᾶρραστα καὶ τᾶρρητα μυστήρια,
ποῦ παίζουν καὶ οἱ ξεκάλτσωτοι μὲς ὅτ᾽ ἀχρηματιστήρια,
καὶ βγαίνουν Ρέτσιλδ καὶ Ἄστορες
οἱ πρότερον γυμνοὶ,
καὶ γίνονται προγᾶστορες
οἱ τῶς ἀχαμνοὶ.

Νάτην ἢ Μπόρσα . . . χάνεται καραδοτσακισμένη,
μῆτε φωνῆ, μῆτε μιλιᾶ,
καὶ ἀπὸ τοῦ Μάτσοι τὰ μαλλιά
πιαστῆκαν οἱ πνιγμένοι.

Νὰ προτάξω, νὰ συμβάσεις, νὰ σωρὸς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,
νὰ καὶ ὁ Βλάγκηλις καὶ ὁ Μάτσοις καὶ ἡ Βιομηχανική,
δέστε καὶ παππάδων ράσσα

καὶ σπαθιά ποῦ κόβουσαν πράσσα
πῶς ἐπνίγησαν καὶ ἐκεῖνα μὲς ὅσῃν μόρρα τῆς βροχῆς,
καὶ ἐπιπλέουσαν συντριμμάτων
καὶ κλεινῶν κατορθωμάτων
ὡς ναυάγια μεγάλα τῆς μεγάλῃς ἐποχῆς.

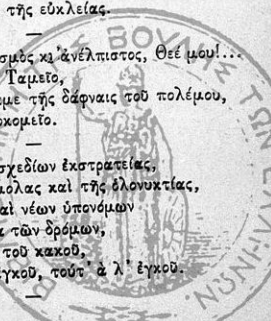
Σπιρουνάτοι, ρασσοφόροι,
ἐγιναν σπεκουλατόροι,
σὲ πιλιχία σπαθῶτων ἔβρισκω τώρα μετοχαῖς,
ποῦ τῆς ἔλουσαν βροχαῖς,
μὰ τινάζω καὶ Ἐπισκόπων φαρδομάνικα πλατεαῖ
καὶ ἀπ' ἐκεῖ πετοῦν ἀξίαις καὶ Ἐργοληψίων χαρτιά.

Νάτην ἢ πνιγμένη Μπόρσα, τῆς Ἀθῆνας ὁ λοιμός,
νὰ τὸ τέμενος τὸ πρῶτον καὶ ὁ περιβλεπτός βωμός,
νὰ παλαιόστρα σπαθοφόρων, νὰ παππάδων Ἐκκλησία,
νὰ μεταλήψις καὶ δειπνοῦς καὶ ἑκατόμβη καὶ θυσία.

Πῶς ἐχάθη τόσος πλοῦτος, πῶς ἐπνίγη τὸσον κλέος
ὅτ᾽ ἀ νερά τῆς Στυμφαλλίας,
καὶ ἐγὼ τώρα κλαίω μόνος νησιτικός καὶ ψαραλέος
τὴν κοιλάδα τῆς εὐκλείας.

ὦ! τί φρικτὸς κατακλυσμός καὶ ἀνέλπιστος, Θεὲ μου! . . .
νὰ τὸ φτωχὸ Ταμετο,
νὰ τὸ Δαφνί, ποῦ κόψαμε τῆς δάφναις τοῦ πολέμου,
καὶ τὸ Φρενοκομετο.

Νὰ ρήτορες ἐγκύμονες σχεδίων ἐκστρατειᾶς,
νὰ καὶ ἡ Βουλὴ τῆς μέμολας καὶ τῆς ἐλονουκτίας,
νὰ σχέδια προσώπων καὶ νέων ὑπονόμων
σὺν φράκαλα τῶν δρόμων,
ἐπῆγαν ὅλα τοῦ κακοῦ,
τοῦτ' ἀ λ' ἐγκοῦ, τοῦτ' ἀ λ' ἐγκοῦ.

Νὰ Γαλλικὰ συστήματα
καὶ βράστα καὶ βλαστήματα.
Κορδόνα τριδίπλα κ' ἑλφαις,
χρυσῶν νικῶν βραβεῖα,
τῶν Πατρικίων ἢ κοιλίας,
κί' ἢ πλάσις ἢ Πληθβεῖα.

Καὶ λόγια κορακιστικά
καὶ σχήματα Φασουλικὰ
τοῦ κάθε λάλου καὶ μουγγοῦ,
τούτ' ἄ λ' ἔγκου, τούτ' ἄ λ' ἔγκου.

Ζεύκια χορτάτων Βουλευτῶν,
καρτσιλαμάδες χορευτῶν,
κραιοκατάνοιξις πολλή,
ποῦ διαχύσεις προκαλεῖ.

Καὶ σοβαρὰ καὶ χωρατὰ,
νέων δογμάτων σκαπανεῖς,
καὶ σκέψεις κί' ἀγκομαχητὰ
περὶ προδοῦ φωτεινῆς
καὶ μέλλοντος ἰδανικοῦ,
τούτ' ἄ λ' ἔγκου, τούτ' ἄ λ' ἔγκου.

Καὶ Σύμβουλοι Δημοτικοί,
ποῦ σοῦ κολλοῦν στὴ ράχη
τὴν φάτσα των τὴν κλασική,
καὶ βράζουσι Τουρκομάχοι
μὲ πῦρ πυρὸς ἐκλογικοῦ,
τούτ' ἄ λ' ἔγκου, τούτ' ἄ λ' ἔγκου.

Τὰ στόματα ποῦ μᾶς 'μιλοῦν
μὲ λόγους γὰρ τὸ μέλλον,
κί' ἔλων τὰ μούτρα πιτσιλοῦν
δι' ἐκροῶν σιέλων.

Τᾶσφαιρα κί' ἔνσφαιρα πυρὰ
εἰρήνης ἀβδίου,
ἔλα τὰπόκρυφα νερά
τοῦ λεκανοπεδίου.

Νάματ' ἀόρατα πηγῶν,
ποῦ δὲν τὰ βλέπουσι βλάξεις,
τὰ σύμβολα τῶν ἐκλογῶν,
τὰ φράγικια κί' ἢ βράκικαι.

Τοῦ Συμμερίπα τὸ νερό,
ποῦ σὸ μυστήριο περῶ
τοῦ Δραβφούς τὸ μπουρτερώ,
καὶ τὰ σερβεῖλα μας γυρνᾶ.

Τῆς νέας ράτσας οἱ μπλαζέ,
οἱ Μπααῆερ μὲ τοὺς Ροῦζέ,
Ζουρλίνδεν τῶν Ρωμητῶν Ζουρλοί,
Μουρλίνδεν φλογερῆς ματιᾶς,
ὅπου τοὺς πρέπει γὰρ στολή
Ζουρλομανδούας τῆς φωτιάς,
πληθρόντος τοῦ Κεντρικοῦ,
τούτ' ἄ λ' ἔγκου, τούτ' ἄ λ' ἔγκου.

Τὰ δίκαιά μας τὰ σεπτὰ
καὶ τᾶγραπτα καὶ τὰ γραπτά,
κί' ἀρμάτων δόξαις λαμπεραῖς
κί' ἔλαις ἢ δάφναις ἢ χλωραῖς
τοῦ μένουσ' τοῦ πολεμικοῦ,
τούτ' ἄ λ' ἔγκου, τούτ' ἄ λ' ἔγκου.

Τί συντρίμματα κυτᾶζω δεξιά κί' ἀριστερά,
πλὴν ἰδοῦ κί' ὁ Περικλέτος σὺν λευκῇ περιστέρᾳ.
Νάτον... ἔρχεται τρεχάτος σ'τὸν Τρελλὸ νὰ μᾶς ἰδῇ
καὶ σ'τῆς μύτης του τὸ ράμφος τῆς ἐληθᾶς βασιτῆ κλαδί.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π. — Ὁ κατακλυσμός παρηθλι μόλις ἤλθες, Φασουλή,
μὲ τὴν ξύλινη φαμίλια, τὸ γαδούρι, τὸ σκυλί.
Δι' αὐτὸ σὲ βεβαίονε τῆς ἐληθᾶς αὐτῆς ὁ κλάδος,
ἐξελθ' ἐκ τῆς Κιβωτοῦ σου, ἄλε Νῶε τῆς Ἑλλάδος.

Κρίμα κρίμα ποῦ δὲν ἦσου, Φασουλή μου φουκαρᾶ,
νὰ φρενάσης διψασμένους γὰρ τὰ δολία τὰ νερά,
ποῦ μ' ἐκεῖν ἀντιλαλοῦσαν καρφενέδες, σπῆγία, ὄρμιοι,
καὶ νὰ πῆς καὶ σὺ μιὰ γνώμη.

Εἶγε γίνε Συμμερία μὲ πολλῶν ρητόρων σάλια
κί' εἶδα κί' ἐκροᾶς αἱμάτων ἀπὸ κάμποσα κεφάλια.
Μὰ κί' ἐγὼ μὲ τσούσ ἄλλους
εἶγα γίν' ὄδραυλικὸς,
κί' ἔτρεχα μανιακὸς
σ'τῆς νεροποντῆς τοῦσ σάλους.

Πῆρα Μάουζερ, Φλωμπέρ,
κί' ὀπλισμένους δυνατὰ
ἤμουσι καὶ μὲ τοὺς ὑπέρ,
ἤμουσι καὶ μὲ τοὺς κατὰ.

Εἰς τὴν πόλιν τῶν μαριάρων, τῶν Ἀπτέρων τῶν Νι-
τὰ νερά τῆς Συμμερίας ἰδεῖσθε ἐθνικῶν. (κῶν,
Ἐξεχάσθηκα μ' ἐκεῖνα τὰ στρατεύματα κί' οἱ στόλοι,
κί' ὅπως λέγαμε σὲ χρόνους παρασιμένους μιὰ φορὰ
πῶς θὰ γίνῃ κάθε πῆος σὰν θὰ πάρωμε τὴν Πόλι,
τώρα λέμε πῶς θὰ γίνῃ σὰν μᾶς ἔλθουν τὰ νερά.

Τί σωρὸς μηχανικοῦ,
νὰ προτάσεις ἀπ' ἐδῶ,
νὰ προτάσεις ἀπ' ἐκεῖ,
ποῦ δὲν πρόσβαινα νὰ δῶ.

Ἔλεπα πολλοὺς νὰ τρέχουν καὶ τοὺς ῥώθησα ποῦ
κί' ὁ καθέννας παρλαπίπας μ' ἀπαντοῦσε σοβαρὰ : [πάνε,
εἶπα γὰρ τὴν Συμμερία νὰ μετρήσω τὰ νερά ».

Ἐσοβέρωμα, παροχυσμός
τῆς παρελθούσης ἐποχῆς,
κί' ἐξέγερσις κί' ἀναβρασμός
κάθε Ρωμαιτικῆς ψυχῆς.